

Granskning av vissa ärenden där underrättelse underlåtit

1 SAMMANFATTNING

Säkerhets- och integritetsskyddsmyndigheten har utifrån ett antal frågeställningar granskat ett urval av de ärenden där åklagare beslutat att underlåta underrättelse till enskild om användning av hemliga tvångsmedel.

Granskningen har visat att tillämpningen av regleringen kring beslut om underlåtna underrättelser brister i olika avseenden och att det saknas väsentlig dokumentation i ärendena. Särskilt anmärkningsvärt är att beslut om förstöring av upptagningar och uppteckningar (material) i många fall har skett flera månader efter tidpunkten då förstöring skulle ha skett. Vid den senaste kontrollen har beslut om förstöring ännu inte fattats i ett ärende trots att förundersökningen sedan länge har avslutats och det inte har framkommit skäl mot att förstöring ska ske.

Nämnden noterar att Åklagarmyndighetens nyligen framtagna rättspromemoria behandlar många av de brister som nämnden uppmärksammat. Nämnden är positiv till utformningen av rättspromemorian samt det löpande arbete som Utvecklingscentrum Malmö utför med att bevaka frågor som rör hemliga tvångsmedel. Detta bör skapa bättre förutsättningar för en mer enhetlig rättstillämpning och handläggning av ärenden rörande hemliga tvångsmedel. Nämnden understryker dock vikten av tydliga och fungerande förstöringsrutiner vid åklagarkamrarna för att undvika sen förstöring. Nämnden förutsätter att åklagarkamrarna, i de fall det inte redan finns, inför rutiner för att bevaka att materialet förstörs inom rimlig tid.

Nämnden avser att i framtiden följa upp om rutinerna på åklagarkamrarna har förbättrats inom de områden där nämnden nu påtalar brister. Nämnden avser även att i särskild ordning följa upp att beslut om förstöring fattas i det ärende där materialet ännu inte har förstörts.

¹ Dnr 28-2012, 29-2012, 30-2012, 33-2012, 36-2012, 37-2012, 38-2012, 45-2012, 55-2012, 58-2012, 59-2012, 60-2012, 61-2012, 62-2012, 63-2012, 64-2012, 65-2012, 66-2012, 67-2012, 68-2012, 69-2012, 70-2012, 71-2012, 72-2012, 74-2012, 75-2012, 76-2012, 77-2012, 91-2012, 99-2012, 107-2012, 128-2012, 134-2012, 136-2012, 142-2012, 143-2012, 144-2012, 147-2012, 148-2012, 155-2012, 156-2012 och 208-2012.

2 BAKGRUND OCH OMFATTNING

Huvudregeln är att enskilda som har varit utsatta för hemliga tvångsmedel ska underrättas om det. Åklagaren har dock under vissa förutsättningar möjlighet att besluta om att underlåta att underrätta den enskilde om tvångsmedelsanvändningen. Åklagaren är i dessa fall skyldig att underrätta nämnden om sitt beslut. Genom att motta sådana underrättelser kan nämnden sägas förvalta den enskildes rätt till insyn och möjlighet att bedöma om åtgärden genomförts på ett lagenligt sätt. Från granskningssynpunkt finns det därför ett särskilt intresse av att följa upp dessa ärenden. Nämnden har i ett tidigare tillsynsärende² genomfört kontroller i ett urval av de underrättelser som inkommit till nämndens kansli under åren 2009–2011. Då uppmärksammades vissa brister i åklagares hantering av ärendena. Mot denna bakgrund har nämnden beslutat att på motsvarande sätt granska ett visst urval av de ärenden där åklagare under år 2012 underrättat nämnden om att underrättelse till enskild underlåtit.

Totalt har 42 ärenden där hemliga tvångsmedel använts, fördelat på 25 åklagarkammare, valts ut och granskats. Vid granskningen har det i varje ärende kontrollerats

- om domstols tillstånd har funnits för respektive tvångsmedelsåtgärd,
- om avlyssning och övervakning har verkställts i enlighet med tillståndet,
- om regler om underrättelse till enskild har följts (inklusive regler om uppskjuten och underlåten underrättelse),
- om materialet från den hemliga tvångsmedelsåtgärden har förstörts i enlighet med bestämmelserna därom, och
- om tvångsmedelsåtgärderna har dokumenterats på ett tillfredställande sätt.

Granskningen har omfattat en person per tvångsmedelsärende. Nämnden har fått tillgång till tvångsmedelsakter, bevakningsärenden och tillhörande diarier. Därutöver har viss information inhämtats från ansvarig åklagare eller annan person vid aktuell myndighet. Verkställigheten av tillståndsbesluten har i de fall det varit möjligt kontrollerats hos Säkerhetspolisen.

3 RÄTTSLIGA UTGÅNGSPUNKTER

Bestämmelser som rör hemliga tvångsmedel finns framför allt i 27 kap. rättegångsbalken (RB) och i lagen (2007:978) om hemlig rumsavlyssning.

² Se nämndens uttalande ”Granskning av hemliga tvångsmedel i vissa fall” (dnr 888-2010 och 27-2011).

Regler om granskning, bevarande och förstöring av material från hemlig avlyssning av elektronisk kommunikation (hemlig avlyssning) och hemlig övervakning av elektronisk kommunikation (hemlig övervakning) och hemlig kameraövervakning finns i 27 kap. 24 § RB. Materialet från tvångsmedelsanvändningen ska granskas snarast möjligt. I de delar materialet är av betydelse från brottsutredningssynpunkt, ska det bevaras till dess förundersökningen lagts ned eller avslutats, eller om åtal väckts, målet avgjorts slutligt. I de delar materialet är av betydelse för att förhindra förestående brott ska det bevaras så länge som det behövs för att förhindra brott. När det inte längre finns grund att bevara material från hemlig avlyssning och hemlig övervakning ska det *därefter förstöras*. Däremot ska upptagningar från hemlig kameraövervakning *förstöras omedelbart* när grund för bevarande saknas.

För material från hemlig rumsavlyssning gäller regler om förstöring som i stort sett motsvarar bestämmelserna om hemlig avlyssning och hemlig övervakning (se 13 § lagen om hemlig rumsavlyssning).

I 27 kap. 31–33 §§ RB finns regler rörande underrättelse till enskild med anledning av hemlig tvångsmedelsanvändning. Huvudregeln är att enskilda som varit utsatta för hemliga tvångsmedel ska underrättas om det. Åklagaren är skyldig att underrätta den enskilde bl.a. om vilket tvångsmedel som använts och när det skett. En underrättelse ska lämnas så snart det kan ske utan men för utredningen, dock senast en månad efter det att förundersökningen beträffande den enskilde avslutades. Underrättelseskyldigheten mot enskilda kan därmed inträda vid olika tidpunkter i ett ärende där flera misstänkta utsatts för hemliga tvångsmedel och misstankarna mot dessa inte avslutas vid samma tillfälle. Skyddas uppgifterna av sekretess ska underrättelsen skjutas upp till dess att sekretess inte längre gäller. Har det på grund av sekretess inte kunnat lämnas någon underrättelse inom ett år från det att förundersökningen avslutades, får underrättelsen underlåtas. I dessa fall ska istället nämnden underrättas om att underrättelse underlåtit (14 b § förundersökningskungörelsen [1947:948]).

Enligt Åklagarmyndighetens föreskrifter om diarieföring (ÅFS 2005:19) ska uppgifter om hemliga tvångsmedel registreras i tvångsmedelsdiariet. Till uppgifter av detta slag hör frågor som gäller underrättelser till enskild med anledning av användning av hemliga tvångsmedel. Utöver vad som följer av offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) och offentlighets- och sekretessförordningen (2009:641) ska även de uppgifter som krävs för att kunna följa handläggningen av ett ärende registreras i tvångsmedelsdiariet.

4 IAKTTAGELSER OCH BEDÖMNINGAR

4.1 Inledande kommentarer

Nämnden har gjort vissa iakttagelser i samband med granskningen. Iakttagelserna har sammanställts i en remiss till Åklagarmyndigheten. Myndigheten har ombetts att särskilt kommentera vad som framkommit avseende hanteringen av underlåtna underrättelser, förstöring av material i vissa avseenden och dokumentationen i ärendena. Åklagarmyndigheten har i sitt yttrande till nämnden framhållit att många av de brister som konstaterats numera behandlas i en rättspromemoria, Hemliga tvångsmedel – hanteringen i vissa avseenden (RättsPM 2012:8). Promemorian har arbetats fram av Utvecklingscentrum Malmö under år 2012 och har alltså inte hunnit få något genomslag i de ärenden som granskats. Under respektive rubrik nedan framgår nämndens iakttagelser och bedömningar samt något om vad Åklagarmyndigheten angett i yttrandet.

4.2 Tillstånd och verkställighet

Granskningen av ärendena har visat att det i samtliga fall funnits tillstånd från domstol till de hemliga tvångsmedelsåtgärderna. I den mån det har kunnat kontrolleras, har verkställigheten skett i enlighet med tillstånden. Nämnden kan således dra slutsatsen att det finns goda rutiner bland åklagare och poliser rörande hanteringen av tillstånd och verkställighet, i vart fall när det gäller hemlig avlyssning och hemlig övervakning.

Nämnden vill samtidigt poängtera att det i några av de ärenden där hemlig rumsavlyssning och hemlig kameraövervakning har använts inte har varit möjligt att kontrollera verkställigheten av besluten eftersom det varken hos åklagarkammaren eller hos polismyndigheten funnits någon dokumentation i detta avseende. Med hänsyn till att dessa tvångsmedel typiskt sett anses vara särskilt integritetskänsliga är det enligt nämnden en brist av allvarlig karaktär att det inte går att kontrollera att tillståndstiderna har följts i efterhand. Åklagarmyndigheten uppmanas således att verka för att etablera dokumentationsrutiner på kamrarna som möjliggör kontroll av verkställigheten av beslut om hemlig rumsavlyssning och hemlig kameraövervakning.

4.3 Beslut om att underlåta att underrätta enskilda

Lagstadgade tidsfrister följs inte

Nämnden kan konstatera att rutinerna för hanteringen av underrättelser till enskilda brister i vissa avseenden.

Den första prövningen av om den enskilde ska underrättas om användningen av hemliga tvångsmedel ska ske inom en månad från det att förundersökningen beträffande den enskilde avslutats. Det är särskilt anmärkningsvärt att i nästan

hälften av ärendena har denna första prövning inte skett inom den lagstadgade tiden. I två ärenden har det dröjt så länge som elva månader innan det första beslutet att skjuta upp underrättelse har fattats. I två andra ärenden har inget beslut om att skjuta upp underrättelse fattats utan där har endast, efter att friståret passerat, beslut om att underlåta att underrätta den enskilde fattats.

När det däremot gäller det slutliga beslutet om att underlåta att underrätta den enskilde förefaller åklagare ha bättre rutiner. Besluten har i de allra flesta fallen fattats minst ett år efter att förundersökningen avslutats, dvs. i enlighet med den tidsram som framgår av lag. I ett par ärenden har emellertid åklagare beslutat att underlåta att underrätta de enskilda trots att förundersökningarna mot de enskilda fortfarande har pågått. Enligt uppgift från åklagarkammaren har förundersökningsledarskapet övergått till polismyndigheten i dessa ärenden. Ett beslut att underlåta att underrätta den enskilde får dock tidigast fattas ett år efter det att förundersökningen avslutades (27 kap. 33 § RB).

Åklagarmyndigheten har i sitt yttrande uppgett att nämndens iakttagelser talar för att det finns behov av metodstöd och riktlinjer när det gäller hanteringen av underrättelse till enskild. I rättspromemorian ges numera vägledning för hur en åklagare bör handlägga frågor om underrättelser i olika avseenden. Nämnden noterar särskilt att det av rättspromemorian framgår att när ett beslut om att lägga ned förundersökningen mot en person fattas ska ett bevakningsärende läggas upp samma dag. Det framgår vidare att det yttersta ansvaret åläggs kammarledningen för att det finns rutiner för vem som ska fatta beslut om underrättelse när den ursprungliga åklagaren av olika anledningar inte längre har ansvar för ärendet.

Åklagarna har vid handläggningen av de granskade ärendena haft stöd av Riksåklagarens riktlinjer RÅR 2007:3 (som den 1 juli 2012 ersattes av RÅR 2012:1 med i stort sett samma innehåll) avseende hanteringen av underrättelser om hemliga tvångsmedel. Med hänsyn till de brister som ändå uppmärksammats drar nämnden slutsatsen att riktlinjerna inte är tillräckligt tydliga. Nämnden anser att rättspromemorian, som är betydligt mer utförlig, kommer att utgöra ett viktigt komplement till riktlinjerna.

Skälen för sekretess framgår inte tillräckligt tydligt

Som nämnden även uppmärksammat i tidigare tillsynsärenden är det inte alltid tydligt vilken bedömning åklagaren gjort i sekretessfrågan. I majoriteten av ärendena har åklagarna i besluten om att underlåta att underrätta den enskilde som grund för sin bedömning av om sekretess föreligger hänvisat till inhämtat underlag eller inhämtade uppgifter från polismyndigheter eller Tullverket. I ett antal ärenden har åklagaren endast hänvisat till materialet i förundersökningen utan att närmare precisera vilka uppgifter som är aktuella för

sekretessbedömningen. Åklagaren har i endast ett fåtal fall formulerat en egen motivering till varför den enskilde inte ska underrättas.

Lagstiftaren har förutsatt att åklagaren gör en noggrann prövning i varje enskilt fall då han eller hon beslutar att underlåta att underrätta den enskilde och att det i efterhand ska vara möjligt att kontrollera om det har varit korrekt att göra undantaget.³ Om skälen för sekretess inte tydligt framgår, är det inte möjligt att göra en närmare granskning av vilka överväganden åklagaren gjort i frågan. Detta är naturligtvis en brist från rättssäkerhetssynpunkt. Ett krav på att skälen för beslutet ska dokumenteras kan också förväntas bidra till att prövningen av om sekretess föreligger görs på ett mer noggrant sätt. Nämnden är därför positiv till att Åklagarmyndigheten numera i rättspromemorian anger att det av beslutet måste framgå att åklagaren gjort en självständig prövning av sekretessfrågan och att de skäl som åklagaren lägger till grund för sin bedömning ska kunna utläsas av beslutet.

4.4 Beslut om förstöring

Vanligt med sen förstöring

Nämnden kan inledningsvis konstatera att materialet från de hemliga tvångsmedelsåtgärderna i de allra flesta ärendena har förstörts. I ett ärende där förundersökningen avslutades i juni 2011 har granskningen visat att beslut om förstöring fortfarande inte har fattats (den senaste kontrollen gjordes den 13 maj 2013). Vid de kontakter som nämnden har haft med aktuell åklagarkammare har det inte framkommit något som tyder på att det finns grund för att bevara materialet. Detta är mycket anmärkningsvärt och nämnden avser att följa upp att beslut om förstöring fattas.

Vidare kan nämnden konstatera att det i ett antal ärenden har fattats beslut om förstöring först efter att nämnden påpekat för åklagarkammaren att sådant saknats. I dessa ärenden hade förundersökningen lagts ned eller avslutats flera månader dessförinnan.

Nämnden har vidare uppmärksammat att förstöring av materialet i vissa fall skett lång tid efter att förstöringstidpunkten inträtt (dvs. då förundersökningen lagts ned eller avslutats, eller om åtal väckts, målet avgjorts slutligt). I ett flertal fall har beslut fattats flera månader och i vissa fall tolv månader eller mer efter det att förstöringstidpunkten inträtt. Vid kontakt med aktuella åklagarkammare har det framkommit att besluten om förstöring dröjt bl.a. på grund av glömska, bristande rutiner i kontakten med polismyndigheterna och Tullverket eller hög arbetsbelastning.

³ Prop. 2006/07:133 s. 44.

Överträdelse av Europakonventionen

Justitiekanslern har nyligen fattat beslut⁴ i tre ärenden där nämnden uppmärksammat att material från hemlig tvångsmedelsanvändning inte förstörts inom föreskriven tid. I dessa fall fattades beslut om förstöring mer än två år efter det att dom i de aktuella målen vunnit laga kraft. Enligt Justitiekanslern har det förhållandet att materialet har bevarats under längre tid än vad som är tillåtet enligt RB och att det inte endast varit fråga om kortare dröjsmål inneburit att de enskildas rättigheter enligt artikel 8 i Europakonventionen (rätt till skydd för privat- och familjeliv) kränkts.

Som framgår av nämndens iakttagelser har i flera ärenden beslut om förstöring fattats flera månader och i vissa fall längre tid än tolv månader efter att förstöringstidpunkten inträtt. Några omständigheter som skulle kunna motivera ett bevarande av materialet har inte framförts vid kontakt med åklagarkamrarna. Det kan enligt nämndens mening inte vara fråga om ett kortare dröjsmål att bevara material i flera månader efter det att förstöringstidpunkten inträtt.

Tydliga rutiner krävs för att undvika sen förstöring

Åklagarmyndigheten har i sitt yttrande angett att de regler och anvisningar som finns rörande förstöring naturligtvis ska följas. Åklagarmyndighetens syn på när material från hemliga tvångsmedel ska förstöras och hur åklagare ska handlägga dessa frågor framgår numera av rättspromemorian. Där anges att det vid varje kammare bör finnas tydliga riktlinjer för rutinerna kring förstöring och bevakning av att sådan sker. Ansvaret för förstöring i olika avseenden har förtydligats och det yttersta ansvaret för att det finns en åklagare som fattar beslut om förstöring ligger på kammarledningen. Av rättspromemorian framgår även att i de fall material från hemliga tvångsmedelsåtgärder behövs för att förhindra brott eller i underrättelsesyfte bör åklagare fatta sitt beslut om förstöring oberoende av polisens hantering av informationen. När förundersökning lagts ned eller lagföring avslutats finns således utifrån åklagarens synpunkt inte längre skäl till att bevara materialet och det ska därför förstöras. Åklagarmyndigheten anger samtidigt i sitt yttrande att det inte är lämpligt att fastställa en bestämd tid inom vilken åklagare ska besluta om förstöring eftersom det kan föreligga många orsaker till varför ett beslut om förstöring inte omedelbart fattas. Åklagarmyndigheten har emellertid inte lämnat några exempel på sådana omständigheter.

Åklagarmyndighetens förtydliganden gällande handläggning av förstöringsfrågor i rättspromemorian är en bra utgångspunkt. Nämnden ser särskilt positivt på de riktlinjer som rör förstöring av material som bevaras i

⁴ Justitiekanslerns beslut av den 10 april 2013 (dnr 7757-11-47, 7932-11-47 och 1623-12-47).

syfte att förhindra förestående brott och material som ska bearbetas i underrättelsesyfte. Nämnden har i ett tidigare tillsynsärende⁵ konstaterat att förstöringsrutinerna skiftar i dessa avseenden och uppmanat Åklagarmyndigheten att vidta åtgärder för att skapa en mer enhetlig rättstillämpning vid kamrarna. För att undvika fall av sen förstöring krävs emellertid, vid sidan av riktlinjerna, tydliga och fungerande förstöringsrutiner vid åklagarkamrarna. I och med att Åklagarmyndighetens digitala ärendehanteringssystem för hemliga tvångsmedel, Argos, har tagits ur drift förutsätter nämnden att åklagarkamrarna, där det inte redan finns, inför andra rutiner för att bevaka att materialet förstörs inom rimlig tid.

När kan förstöring av material tidigast ske?

Åklagare är skyldiga att löpande granska och pröva om materialet från det hemliga tvångsmedlet ska bevaras eller inte. Om det inte finns grund för att bevara material, ska det förstöras. Det finns emellertid inte någon uttrycklig bestämmelse om när förstöring ska äga rum. Lagstiftaren har ansett att ett krav på omedelbar förstöring (som finns när det gäller material från hemlig kameraövervakning) kan innebära risk för att material förstörs som senare visar sig ha betydelse för utredningen av det brott som den hemliga avlyssningen eller övervakningen avsåg. De brottsbekämpande myndigheterna har därmed visst utrymme för att dröja med att förstöra upptagningar och uppteckningar från hemlig avlyssning och övervakning.⁶ Att förstöra material innan en rättegång är avslutad har i vissa fall dessutom ansetts utgöra en kränkning av den misstänktes rätt till en rättvis rättegång (se målen *Natunen mot Finland*, Europadomstolens dom 31.3.2009, och *Janatuinen mot Finland*, Europadomstolens dom 8.12.2009).

Mot bakgrund av svårigheterna att under pågående utredning avgöra vilket material som är av betydelse från brottsutredningssynpunkt sammantaget med Europadomstolens domar har Åklagarmyndigheten i rättspromemorian framfört att utgångspunkten ska vara att materialet i normalfallet ska bevaras till dess utredningen är slutförd eller i förekommande fall till dess rättegången är avslutad. Nämnden har mot bakgrund av ovan nämnda domar ingen erinran mot det. Material som omedelbart måste förstöras, t.ex. inspelade samtal mellan en misstänkt och hans eller hennes försvarare, ska givetvis undantas från denna princip.

⁵ Se nämndens uttalande ”Granskning av förstöring av material från hemliga tvångsmedel i vissa avseenden” (dnr 103-2011 och 113-2011).

⁶ Prop. 2004/05:143 s. 44.

4.5 Dokumentation

Relevanta uppgifter går inte alltid att hitta

Nämnden har vid granskningen av ärendena uppmärksammat brister i dokumentationen i flera avseenden. I nästan hälften av de granskade ärendena har det varken av tvångsmedelsakten, bevakningsärendet eller tillhörande diarium framgått när förundersökningen beträffande den enskilde avslutats eller när förundersökningen beträffande samtliga misstänkta lagts ned eller avslutats. Dessa uppgifter har i de flesta fall gått att inhämta från åklagarkammarna. Det har emellertid visat sig att det kan kräva en förhållandevis omfattande arbetsinsats att få fram uppgifterna och i ett antal ärenden har det över huvud taget inte varit möjligt att i efterhand få fram tidpunkten för när förundersökningen lagts ned eller avslutats beträffande den enskilde. I de fall åtal har väckts har det av handlingarna inte framgått när dom i målet vunnit laga kraft.

Åklagarmyndigheten har i sitt yttrande uppgett att det är nödvändigt att samtliga beslut rörande hemliga tvångsmedel dokumenteras och diarieförs för att möta dokumentationskraven och möjliggöra nämndens granskning. Enligt Åklagarmyndighetens ärendehanteringshandbok ska beslut om att lägga ned eller på annat sätt avsluta en förundersökning registreras och diarieföras i Åklagarmyndighetens ärendehanteringssystem Cåbra. Även uppgift om när dom vunnit laga kraft ska framgå av Cåbra. Som framgår av nämndens iakttagelser ovan har det trots dessa riktlinjer i vissa fall krävts flera kontakter med åklagarkammarna för att reda ut tidpunkterna för aktuella beslut och det är inte alltid som uppgifterna gått att få fram. Den uteblivna dokumentationen har medfört att det i flera ärenden inte gått att utreda om beslut att skjuta upp underrättelse till den enskilde, beslut att underlåta att underrätta den enskilde eller beslut om förstöring har fattats i enlighet med de tidsramar som följer av lag. Från rättssäkerhetssynpunkt är det givetvis oacceptabelt att det i efterhand inte är möjligt att kontrollera åklagares hantering av hemliga tvångsmedel.

Nämnden kan slutligen konstatera att nämndens lagenlighetskontroller, och sannolikt även Åklagarmyndighetens interna kontroll, skulle underlättas väsentligt om information om förundersökningens nedläggning eller avslutande, samt uppgift om lagakraftvunnen dom dokumenterades i tvångsmedelsdiariet eller i tvångsmedelsärendet. Nämnden har noterat att vissa åklagarkammare redan idag tycks ha den rutinen.

Skriftliga beslut om förstöring saknas

Det har även framkommit att det i ett förhållandevis stort antal ärenden saknats skriftliga beslut om förstöring och dokumentation kring när beslutet verkställdes. Det är nämndens uppfattning att beslut om förstöring ska

dokumenteras, även om det inte finns någon sådan uttrycklig skyldighet i lag eller annan författning. I rättspromemorian står nu angivet att ett förstöringsbeslut ska vara skriftligt och diarieföras, och att den åklagare som är eller har varit förundersökningsledare ska ansvara för att diarieföring sker. Vidare framgår att beslutet om förstöring ska expedieras till polismyndigheten och i beslutet ska åklagaren begära en skriftlig bekräftelse från polismyndigheten om att förstörande har skett, samt att denna skriftliga bekräftelse sedan ska diarieföras. Nämnden anser att det är värdefullt att det numera finns tydliga riktlinjer kring ansvar för beslut, diarieföring och förstöringsintyg.

4.6 Avslutande kommentarer

De brister som nämnden uppmärksammat rörande underlåtna underrättelser, förstöring och dokumentation inom ramen för detta tillsynsärende är i stora delar samma iakttagelser som nämnden gjort tidigare. Nämnden har uppmanat Åklagarmyndigheten att vidta åtgärder i syfte att stärka rutinerna för hanteringen av hemliga tvångsmedel i dessa avseenden. Nämnden är positiv till utformningen av rättspromemorian där flera av de brister som nämnden nu uppmärksammat behandlas, samt det löpande arbete som Utvecklingscentrum Malmö utför med att bevaka frågor som rör hemliga tvångsmedel. Detta bör enligt nämndens mening skapa bättre förutsättningar för en mer enhetlig rättstillämpning och handläggning av ärenden rörande hemliga tvångsmedel. Nämnden avser att i framtiden följa upp om rutinerna vid åklagarkamrarna har förbättrats inom de områden där nämnden nu påtalar brister.

Sändlista:

Åklagarmyndigheten (Riksåklagarens kansli)

Kopia för kännedom till:

Justitiekanslern